

U S N E S E N Í

Nejvyšší soud rozhodl v neveřejném zasedání konaném dne 8. 3. 2018 o dovolání obviněného nstržm. Bc. J. W. nar. v Plzni, trvale bytem , proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 14. 9. 2017 sp. zn. 8 To 251/2017, v trestní věci vedené u Okresního soudu Plzeň-jih pod sp. zn. 1 T 96/2016, **takto:**

Podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. se dovolání obviněného nstržm. Bc. J. W. **odmítá.**

Odůvodnění:

Obviněný nstržm. Bc. J. W. byl rozsudkem Okresního soudu Plzeň-jih ze dne 15. 5. 2017 sp. zn. 1 T 96/2016 uznán vinným jednáním obsaženým ve výroku tohoto rozsudku, jenž byl kvalifikován jako přečin zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku. Za to mu byl podle § 329 odst. 1 tr. zákoníku uložen trest odnětí svobody v trvání dvanácti měsíců. Podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 tr. zákoníku byl výkon tohoto trestu podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání dvaceti čtyř měsíců.

Proti tomuto rozsudku podal obviněný odvolání. Krajský soud v Plzni na jeho podkladě rozsudkem ze dne 14. 9. 2017 sp. zn. 8 To 251/2017 napadený rozsudek podle § 258 odst. 1 písm. b) tr. ř. v celém rozsahu zrušil a podle § 259 odst. 3 písm. a) tr. ř. znovu rozhodl tak, že uznal obviněného nstržm. Bc. J. W. vinným přečinem zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, jehož se dopustil tím, že *4. dubna 2016 kolem 10:00 hodin v budově č. 26 v ulici Slovanská alej v Plzni v pozici příslušníka Policie České republiky upravil ve věci Dopravního inspektorátu Plzeň-venkov č. j. KRPP-53021/PŘ- „oznámení přestupku“, „potvrzení o zadržení řidičského průkazu“, „úřední záznam o kontrole řidiče“, „policejní úřední záznam“, „oznámení o zadržení řidičského průkazu“ adresovaný Magistrátu města Plzně, Odboru registru vozidel a řidičů a Městskému úřadu Blovice, Odbor dopravy, tak, že do nich na rozdíl od jejich původní pravdivé podoby napsal, že řidič R. S. odepřel 1. dubna 2016 při silniční kontrole třetí dechovou zkoušku na koncentraci alkoholu v dechu i odběr biologického materiálu, a učinil tak proto, aby se vyhnul kázeňskému trestu za to, že jmenovaného řidiče nevyzval k uvedeným úkonům, přestože si je podle pokynu ředitele služby dopravní policie žádaly výsledky dvou skutečně provedených dechových zkoušek; tím porušil § 45 odst. 1 písm. b) a § 46 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., podle nichž byl povinen jednak plnit nestranně, řádně a svědomitě služební povinnosti příslušníka bezpečnostního sboru, které mu ukládají právní předpisy, služební předpisy a rozkazy, a jednak se zdržet*

jednání, které může vést ke střetu zájmu služby s jeho osobními zájmy a ohrozit důvěru v nestranný výkon služby.

Za to byl obviněnému podle § 329 odst. 1 tr. zákoníku uložen trest odnětí svobody v trvání jednoho roku. Podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 tr. zákoníku mu byl výkon tohoto trestu podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání jednoho roku.

Posledně citovaný rozsudek odvolacího soudu napadl obviněný prostřednictvím svého obhájce dovoláním, jež opřel o dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř.

Jeho naplnění spatřuje v tom, že odvolací soud nesprávně právně hodnotil předmětný skutek. Tento skutek se sice stal, avšak není trestným činem, protože nebyla naplněna jeho subjektivní stránka, když v jednání obviněného zcela chyběla pohnutka, resp. zvláštní úmysl opatřit si neoprávněný prospěch, přičemž neoprávněný prospěch spatřuje odvolací soud v tom, že obviněný jednal v úmyslu vyhnout se kázeňskému trestu. Obviněný je naopak přesvědčen o tom, že jeho motivaci k jednání, v té podobě, jak byla v trestním řízení zjištěna, nelze pod uvedený zákonný znak skutkové podstaty podřadit a že v úmyslu získat neoprávněný prospěch nejednal.

Obviněný opakovaně zdůrazňuje, že primárním motivem jeho jednání byla snaha vyhovět doporučení zkušenějšího kolegy a spíše než obava z kázeňského postihu sehrála v jeho jednání roli obava z toho, že se dopustil chyby a snaha tuto chybu zakrýt. V návaznosti na to poukazuje na absenci jednoho ze znaků skutkové podstaty uvedeného přečinu, a to pohnutky v podobě jednání s úmyslem opatřit si prospěch. V této souvislosti poukázal na rozhodnutí Nejvyššího soudu, v nichž se dosti detailně vyjádřil k pohnutce jako znaku skutkové podstaty trestného činu, konkrétně ve svých usneseních sp. zn. 7 Tdo 1059/2012 a sp. zn. 6 Tdo 1355/2016.

V jeho případě bylo podle mínění obviněného rovněž namístě aplikovat zásadu subsidiarity trestní represe a to již v rámci interpretace příslušné právní normy a její aplikace. V rámci toho odkazuje na podobný princip uplatněný ve stanovisku trestního kolegia Nejvyššího soudu, uveřejněné pod č. 26/2013 Sb. rozh. tr., přičemž totéž naznačil Nejvyšší soud i v usnesení sp. zn. 3 Tdo 830/2017. Soud měl tudíž pečlivě zkoumat charakter a intenzitu případného neoprávněného prospěchu pro obviněného.

V této souvislosti je podle mínění obviněného významné, že snaha vyhnout se kázeňskému postihu byla motivem naprosto druhořadým a za pochybení při provádění dechové zkoušky by obviněnému hrozil kázeňský postih spíše mírnější, reálně dokonce nemuselo k postihu vůbec dojít. Hypotetická podoba „prospěchu“ tedy spočívala v tom, že obviněný nebude za své pochybení písemně napomenut svým nadřízeným. Takový „prospěch“ však nelze vůbec charakterizovat jako prospěch předvídaný skutkovou podstatou příslušného přečinu. Důvodem je zcela nepatrná až zanedbatelná intenzita takového „prospěchu“. Obviněný shora uvedenou argumentaci ještě doplnil v tom smyslu, že i motivace spočívající ve snaze zakrýt pochybení, je z trestněprávního pohledu zanedbatelná a nevýznamná a nejedná se tedy ani v tomto případě o „prospěch“, předpokládaný příslušným ustanovením tr. zákoníku.

Proto obviněný na základě výše uvedeného navrhl, aby Nejvyšší soud podle § 265k odst. 1 tr. ř. zrušil rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 14. 9. 2017 sp. zn. 8 To 251/2017 a aby tomuto soudu podle § 265l odst. 1 tr. ř. přikázal, aby věc znovu projednal a rozhodl.

Státní zástupce činný u Nejvyššího státního zastupitelství ve vyjádření k dovolání obviněného uvedl, že výhrady obviněného jsou výlučně jen opakováním jeho obhajoby uplatněné v předchozích stádiích trestního řízení.

Podle názoru státního zástupce obviněný jednal bezesporu tak, aby se vyhnul kázeňskému projednání a případnému kázeňskému trestu. Tuto pohnutku je možno kvalifikovat jako úmysl opatřit sobě neoprávněný prospěch. V žádném případě nešlo o prospěch bezvýznamný, na což poukazuje obviněný. Nepatřičnou je také obhajoba obviněného založená na tom, že prvotním impulsem pro jeho jednání bylo doporučení od zkušenějšího kolegy. Byl to totiž právě obviněný, kdo jednal tímto výsledným způsobem, jenž pro sebe shledal jako nejvýhodnější.

Zjevně neopodstatněné jsou také výtky obviněného směřující k nerespektování zásady subsidiarity trestní represe. Přes subjektivní přesvědčení obviněného o marginální závažnosti projednávaného skutku je státní zástupce přesvědčen, že ze strany obviněného šlo naopak o poměrně společensky závažný případ přečinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku. Uplatnění trestní odpovědnosti je tak zcela důvodné.

Státní zástupce proto navrhl, aby Nejvyšší soud podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. dovolání obviněného odmítl jako neopodstatněné. Současně vyslovil souhlas s projednáním dovolání v neveřejném zasedání i pro případ podle § 265r odst. 1 písm. c) tr. ř.

Nejvyšší soud nejprve konstatoval, že dovolání obviněného proti rozhodnutí Krajského soudu v Plzni ze dne 14. 9. 2017 sp. zn. 8 To 251/2017 je přípustné z hlediska ustanovení § 265a odst. 1, 2 písm. a) tr. ř. Obviněný je podle § 265d odst. 1 písm. b) tr. ř. osobou oprávněnou k podání dovolání (pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká). Dovolání, které splňuje náležitosti obsahu dovolání podle § 265f odst. 1 tr. ř., obviněný podal prostřednictvím svého obhájce, tedy v souladu s ustanovením § 265d odst. 2 tr. ř., ve lhůtě uvedené v ustanovení § 265e odst. 1 tr. ř. a na místě určeném tímž zákonným ustanovením.

Dovolací důvod podle **§ 265b odst. 1 písm. g) tr. ř.** uplatněný obviněným je naplněn v případech, kdy rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo jiném nesprávném hmotněprávním posouzení. Uvedenou formulací zákon vyjadřuje, že dovolání je určeno k nápravě právních vad rozhodnutí ve věci samé, pokud tyto vady spočívají v právním posouzení skutku nebo jiných skutečností podle norem hmotného práva, nikoliv z hlediska procesních předpisů. *Tento dovolací důvod neumožňuje brojit proti porušení procesních předpisů, ale výlučně proti nesprávnému hmotněprávnímu posouzení* (viz usnesení Ústavního soudu ze dne 1. 9. 2004 sp. zn. II. ÚS 279/03). Skutkový stav je při rozhodování o dovolání hodnocen pouze z toho hlediska, zda skutek nebo jiná okolnost skutkové povahy byly správně právně

posouzeny, tj. zda jsou právně kvalifikovány v souladu s příslušnými ustanoveními hmotného práva. *Spoukazem na tento dovolací důvod totiž nelze přezkoumávat a hodnotit správnost a úplnost zjištění skutkového stavu, či prověřovat úplnost provedeného dokazování a správnost hodnocení důkazů ve smyslu § 2 odst. 5, 6 tr. ř.* (viz usnesení Ústavního soudu ze dne 15. 4. 2004 sp. zn. IV. ÚS 449/03). *Nejvyšší soud není povolán k dalšímu, již třetímu justičnímu zkoumání skutkového stavu* (viz usnesení Ústavního soudu ze dne 27. 5. 2004 sp. zn. IV. ÚS 73/03). Případy, na které dopadá ustanovení § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., je tedy nutno odlišovat od případů, kdy je rozhodnutí založeno na nesprávném skutkovém zjištění. Dovolací soud musí vycházet ze skutkového stavu tak, jak byl zjištěn v průběhu trestního řízení a jak je vyjádřen především ve výroku odsuzujícího rozsudku, a je povinen zjistit, zda je právní posouzení skutku v souladu s vyjádřením způsobu jednání v příslušné skutkové podstatě trestného činu s ohledem na zjištěný skutkový stav.

Přečinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku se dopustí úřední osoba, která v úmyslu způsobit jinému škodu nebo jinou závažnou újmu anebo opatřit sobě nebo jinému neoprávněný prospěch vykonává svou pravomoc způsobem odporujícím jinému právnímu předpisu. Objektem tohoto trestného činu je zájem státu na řádném výkonu pravomoci úředních osob a na ochraně práv a oprávněných zájmů fyzických a právnických osob. Z hlediska subjektivní stránky je obligatorním znakem trestného činu vedle zavinění také pohnutka, vyjádřená v textu zákona formulací v úmyslu způsobit jinému škodu nebo jinou závažnou újmu anebo opatřit sobě nebo jinému neoprávněný prospěch. Pohnutka neboli motiv, řazená mezi tzv. jiné subjektivní vztahy, reprezentuje vnitřní faktor iniciace a směřování jednání člověka k určitému cíli, tedy jakýsi vnitřní podnět, který vedl pachatele k rozhodnutí spáchat trestný čin. Přičemž je to právě představa zamýšleného výsledku, která působí jako motiv (pohnutka) jednání pachatele (blíže srov. např. Kratochvíl, V. a kol. Kurs trestního práva. Trestní právo hmotné. Obecná část. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2009, str. 257).

Znak v úmyslu způsobit jinému škodu nebo jinou zvlášť závažnou újmu charakterizuje pohnutku pachatele tak, že k dokonání činu není třeba, aby škoda nebo újma skutečně vznikla. Úmysl opatřit sobě nebo jinému neoprávněný prospěch zahrnuje každé neoprávněné zvýhodnění materiální (majetkové) nebo imateriální, na které by pachatel nebo jiná osoba neměla právo. K úmyslu způsobit jinému škodu nebo jinou závažnou újmu a opatřit sobě nebo jinému neoprávněný prospěch lze přiměřeně odkázat na rozhodnutí č. 25/1975 Sb. rozh. tr.

Pojem „vykonává svou pravomoc způsobem odporujícím jinému právnímu předpisu“ je vykládán tak, že jde o porušování nebo obcházení konkrétního zákona nebo právní normy vydané na podkladě zákona. Pachatel jedná úmyslně aktivně v rozporu s takovou právní normou anebo úmyslně obchází konkrétní právní normu (srov. Šámal, P. a kol. Trestní zákoník II. § 140 – 421. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2010, s. 2872 – 2874).

Je nepochybné, že obviněný byl v době činu úřední osobou podle § 127 odst. 1 písm. e) tr. zákoníku a to jako příslušník bezpečnostního sboru, který plnil úkoly státu nebo společnosti a používal při tom svěřené pravomoci pro plnění těchto úkolů. Byl

tedy jako pachatel speciálním subjektem trestného činu. Jak bylo zmíněno výše, z hlediska zavinění musí úmysl pachatele přečinu podle § 329 odst. 1 tr. zákoníku zahrnovat také úmysl způsobit někomu škodu nebo jinou závažnou újmu anebo opatřit sobě nebo jinému neoprávněný prospěch. Obviněný v dovolání mimo jiné namítl, že mu soudy neprokázaly pohnutku, resp. zvláštní úmysl opatřit sobě neoprávněný prospěch.

Při zohlednění výše uvedených postulátů lze prohlásit, že námitky dovolatele namířené proti právnímu hodnocení předmětného skutku jsou námitkami, které odpovídají kritériím vymezeným pro uplatnění důvod dovolání.

Nejvyšší soud po prostudování předloženého spisového materiálu ale zjistil, že veškeré námitky uváděné obviněným již byly uplatněny v předchozích stádiích trestního řízení a to zejména v jím podaném odvolání. Odvolací soud se s nimi přesvědčivě vypořádal v odůvodnění svého rozhodnutí. Judikatura vychází z toho, že jestliže obviněný v dovolání opakuje v podstatě jen námitky uplatněné již v řízení před soudem prvního stupně a v odvolacím řízení, se kterými se soudy obou stupňů dostatečně a správně vypořádaly, jde zpravidla o dovolání zjevně neopodstatněné ve smyslu § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. (viz rozhodnutí publikované v Souboru rozhodnutí Nejvyššího soudu, C. H. BECK, svazek 17/2002, č. 408).

Přesto lze k jednotlivým námitkám uvést následující. Znak trestného činu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku nejsou naplněny jen tím, že osoba vykonává objektivně závažným způsobem pravomoc úřední osoby, ani zaviněním ve formě úmyslu. Subjektivní stránka trestného činu zneužití pravomoci úřední osoby totiž není vyjádřena pouhým úmyslem podle § 15 odst. 1 písm. a), b) tr. zákoníku, který zahrnuje i okolnost, že úřední osoba musí vykonávat svou pravomoc způsobem odporujícím zákonu. Úřední osoba musí zároveň jednat i v pohnutce „způsobit jinému škodu, jinou závažnou újmu anebo opatřit sobě nebo jinému neoprávněný prospěch“ (srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 17. 2. 2010 sp. zn. 7 Tdo 72/2010).

Ze skutkových zjištění na podkladě provedeného dokazování, které soud druhého stupně shledal správnými, formulovaných ve skutkové větě rozsudku tohoto soudu a rozvedených v jeho odůvodnění, a z obsahu spisu je zřejmé, že obviněný se nejprve dopustil jednání zakládající podezření z kázeňského přestupku, a to v souvislosti s nerespektováním pokynu ředitele služby dopravní policie. Obviněný totiž během silniční kontroly nevyzval řidiče, u něhož bylo podezření z požití alkoholu před jízdou, k vykonání třetí dechové zkoušky na přítomnost alkoholu v dechu ani k odběru biologického materiálu. Pokyn ředitele služby dopravní policie obviněný jistě znát měl a mohl. Toto jednání však není podstatou projednávaného trestného činu. Tím je až následné jednání obviněného, který pozměnil příslušné písemnosti tak, aby z nich vyplýval závěr, že řidiče vyzval k provedení třetí dechové zkoušky a odběru biologického materiálu, což on odmítnul. Obviněný tak učinil proto, aby se vyhnul kázeňskému projednání a případnému kázeňskému trestu, jak ve své výpovědi sám několikrát připustil. Nejvyšší soud nezpochybňuje, že obviněný mohl být zároveň motivován k takovému jednání i tím, aby kontrolovaný řidič byl za své jednání potrestán. To ovšem zároveň nijak nevylučuje, že prvotní a primární motivací jednání

obviněného bylo zakrytí chyb, kterých se dopustil, aby za jejich provedení nebyl žádným způsobem postižen.

Nejvyšší soud se nemůže ztotožnit s tvrzením obviněného, že by šlo o prospěch bezvýznamný. Fakt, že k projednání kázeňského přestupku a k případnému uložení sankce nedošlo, nastal výlučně v důsledku jednání obviněného. Byl to právě on, kdo v důsledku svého protiprávního jednání získal neoprávněnou výhodu založenou na skutečnosti, že za dříve spáchaný kázeňský přestupek nebyl potrestán a tento kázeňský přestupek dokonce nebyl ani projednán. Obviněný tak svým jednáním dosáhl zvýhodnění, na které by jinak neměl právo.

Za stěžejní při hodnocení celé situace nelze označit ani tvrzení obviněného, že se snažil vyhovět doporučení zkušenějšího kolegy. Jednak z výpovědi svědka H. [REDAKCE] během hlavního líčení vyplynulo, že si přesně nepamatuje, co řekl obviněnému, ale bylo to něco v tom smyslu, aby dokumenty uvedl na pravou míru. Popřel však, že by doporučil obviněnému dokumenty takto pozměnit. Zároveň se jednalo o zcela svobodné a záměrné rozhodnutí obviněného postupovat tímto způsobem, tedy v rozporu s právními předpisy pozměnit výslednou přestupkovou dokumentaci týkající se kontrolovaného řidiče. Obviněný byl v době tohoto činu schopen rozpoznat, že jedná protiprávně, dokázal své jednání ovládat a též s ohledem na jeho věk nelze než uvést, že za toto své jednání je plně trestně odpovědný.

Pokud obviněný ve svém dovolání poukazuje na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 14. 11. 2012 sp. zn. 7 Tdo 1059/2012, kde se Nejvyšší soud vyjádřil k pohnutce, jako ke znaku skutkové podstaty v případě získání prospěchu, tak toto usnesení nelze na daný případ aplikovat, jelikož se jednalo o zcela odlišnou situaci. V tomto případě si obviněný chtěl usnadnit práci, což nelze bezesporu považovat za získání neoprávněného prospěchu. Pohnutkou obviněného v tomto případě nebylo opatření si neoprávněného prospěchu, ale snaha o splnění služebního úkolu, který z části nesplnil řádně z důvodu časové tísně. Pohnutka tak zde byla zcela odlišná. Obviněný Bc. W. [REDAKCE] se totiž nesnažil splnit služební úkol, který by dříve nesplnil např. z důvodů časové tísně či z jiného důvodu. On se rozhodl záměrně pozměnit dokumenty tak, aby neodpovídaly realitě, čímž se snažil zakrýt své předchozí pochybení, jehož se dopustil při předchozí běžné silniční kontrole jiného řidiče. Jeho hlavní pohnutkou bylo vyhnout se tímto kázeňskému projednání a případnému kázeňskému potrestání.

Stejně tak na tento případ nelze aplikovat závěry z usnesení Nejvyššího soudu ze dne 8. 12. 2016 sp. zn. 6 Tdo 1355/2016. V tomto případě Nejvyšší soud odmítl tezi nejvyššího státního zástupce, že neoprávněný prospěch může mít podobu nepozbytí jím dovozované prestiže soudce s odpovídajícími teoretickými znalostmi a právnickou erudicí získanou letitým výkonem funkce. Přitom její udržení, resp. pozbytí by podle nejvyššího státního zástupce mělo být vázáno na vydání jednoho vadného rozhodnutí, které se měl soudce v úmyslu a s pohnutkou o ochraně dosažené prestiže jednoznačně nezákonným způsobem snažit napravit. Nejvyšší soud uzavřel, že udržení si určitého stupně prestiže nelze považovat za neoprávněný prospěch, který by měl být předvídaný skutkovou podstatou trestného činu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku. S tím souvisí i fakt, že nelze hodnotit ztrátu prestiže soudce na základě jediného vadného rozhodnutí, což by se s velkou pravděpodobností ani nestalo,

čehož si byl obviněný soudce vědom a tuto motivaci neměl. Bylo tedy možno uzavřít, že pohnutka neoprávněného prospěchu v tomto případě prokázána nebyla. Hlavním motivem obviněného Bc. W. v projednávaném případě naopak bylo to, aby jeho jednání nebylo kázeňsky projednáváno a aby případně nebyl kázeňsky potrestán. Tento následek by zcela jistě nastal, kdyby obviněný nezfalšoval příslušné dokumenty. Pohnutkou obviněného tak bylo, aby nenastal určitý, jasný a konkrétní následek, k jehož zabránění v dané situaci ale neměl žádné oprávnění. V tomto směru se tak o neoprávněný prospěch zjevně jednalo.

Neopodstatněné jsou i výtky obviněného, jejichž prostřednictvím soudu vytýká nerespektování zásady subsidiarity trestní represe. K tomu obviněný poukazuje na stanovisko trestního kolegia Nejvyššího soudu, uveřejněné pod č. 26/2013 Sb. rozh. tr. a na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 7. 2017 sp. zn. 3 Tdo 830/2017. Podle tohoto usnesení je v každém jednotlivém případě třeba naplnění znaku neoprávněného prospěchu posuzovat v kombinaci s intenzitou naplnění i všech ostatních znaků skutkové podstaty tak, aby se zřetelem na zásadu subsidiarity trestní represe ve smyslu ustanovení § 12 odst. 2 tr. zákoníku šlo ve výsledku z hlediska povahy a závažnosti činu a z hlediska jeho společenské škodlivosti jednoznačně o trestný čin, který je odlišitelný např. od přestupků. Zásadu subsidiarity trestní represe nelze chápat tak, že trestní odpovědnost je vyloučena u pachatele, který se dopustil společensky škodlivého chování naplňující znaky trestného činu uvedeného v trestním zákoníku, které ovšem zároveň naplňuje znaky normy jiného právního odvětví umožňující nápravu závadného stavu způsobeného pachatelem. Sama existence této další normy nemůže vyloučit použití ustanovení trestního zákoníku na daný případ. Došlo by tak k popření jedné z funkcí trestního práva, kterou je ochrana společnosti před kriminalitou. Uplatnění zásady subsidiarity trestní represe je tak na místě pouze ve výjimečných případech, v nichž z určitých závažných důvodů není vhodné uplatňovat trestní represi. Jedná se o případy, kdy skutky spáchané pachatelem z hlediska spodní hranice trestnosti neodpovídají ani těm nejlehčím, běžně se vyskytujícím případům daného trestného činu. Uvedené okolnosti jsou logickým důsledkem formálního pojetí trestného činu podle účinného trestního zákoníku.

Podle výše uvedeného je tedy nutno ustanovení trestního zákoníku vykládat tak, že dopadá na ty případy, kdy prospěch nabývá určité nezanedbatelné intenzity. Užitek, který sobě obviněný opatřil, založený na tom, že jím spáchaný kázeňský přestupek nebyl vůbec projednán a nebylo tedy rozhodováno ani o uložení případného kázeňského postihu, je namísto považovat za prospěch dosahující dostatečné intenzity, nikoli zanedbatelné. Je důležité také připomenout, že obviněný je policistou, u něhož je již z hlediska veřejného zájmu naprosto nepřijatelné, aby ve svůj prospěch pozměňoval dokumenty, překrucoval obsah své práce a vědomě uváděl lživé informace. A to tím spíše v případě, kdy takovýmto úředním zásahem může poškodit jiné osoby. Je společensky škodlivé, aby takto postupovali příslušníci bezpečnostních sborů, kteří mají sami dohlížet na dodržování zákonných postupů. Taková jejich libovůle může narušit důvěru společnosti v dodržování zákonů České republiky, což by mohlo nastat tímto společensky škodlivým jednáním. Bez významu také není fakt, že obviněný své jednání opakovaně zapíral i ve správním řízení, které posléze proti řidiči motorového vozidla probíhalo. Až po zveřejnění audionahrávky řidičem z místa policejní kontroly, obviněný

změnil svoji výpověď tak, že se přiznal, a posléze pozměnil i listiny, jelikož se bál případného postihu.

Obviněný také uvádí, že hypotetická podoba prospěchu by spočívala v tom, že bude za své pochybení písemně napomenut svým nadřízeným, což svědčí o zanedbatelné intenzitě prospěchu. Nejvyšší soud se s těmito námitkami neztotožňuje. Je nutno uvést, že obviněný si v době svého konání nebyl vědom toho, zda toto jeho pochybení bude pouze kázeňsky projednáváno nebo mu bude uložen i nějaký kázeňský trest, a případně jaký. Tato hrozba zde byla během jeho jednání, a právě ta obviněného motivovala k pozměnění příslušných listin. Obviněný několikrát sám uvedl, že se bál postihu za to, že lživě pozměnil listiny tak, že provedl silniční kontrolu podle předpisů. Nelze tedy brát v potaz nynější prohlášení obviněného, že by mu prakticky žádný postih nehrozil. Pokud by tomu skutečně tak bylo, je s podivem, že se k pozměňování listin propůjčil.

Lze tak shrnout, že v projednávané věci není sporu o protiprávnosti jednání obviněného. Plyne to z podrobného dokazování provedeného soudy nižších stupňů a rovněž z přesvědčivého odůvodnění této otázky v rozsudku soudu druhého stupně. Skutkové okolnosti popsané ve skutkové větě, jak vyplývá z výše uvedeného, naplňují i pohnutku obviněného spočívající v jeho úmyslu opatřit sobě neoprávněný prospěch. Zjištěným jednáním obviněného tak byly naplněny všechny požadované znaky skutkové podstaty přečinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku.

S ohledem na veškerá výše uvedená zjištění a vyslovené závěry Nejvyšší soud jen z těchto stručně uvedených důvodů (§ 265i odst. 2 tr. ř.) odmítl dovolání obviněného nstržm. Bc. J. W., jako zjevně neopodstatněné podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř., přičemž tak učinil v souladu s ustanovením § 265r odst. 1 písm. a) tr. ř. v neveřejném zasedání.

Poučení: Proti rozhodnutí o dovolání není s výjimkou obnovy řízení opravný prostředek přípustný (§ 265n tr. ř.).

V Brně dne 8. 3. 2018

JUDr. František Hrabec v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Kristýna Jordánová